

Arrest

**nr. 59 852 van 15 april 2011
in de zaak RvV X/ II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 18 februari 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 10 december 2010 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 maart 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, dient op 19 januari 2009 een asielaanvraag in. Op 19 maart 2010 weigert de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep dat verzoeker aantekent resulteert uiteindelijk in het arrest nummer 47 230 van 12 augustus 2010 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen.

Op 5 oktober 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf gesteund op artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 14 december 2010, met kennisgeving op 19 januari 2011, verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid deze aanvraag ongegrond.

Op 10 december 2010 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een bevel om het grondgebied te verlaten te geven onder vorm van een bijlage 13 quinquies, ter kennis gegeven op 19 januari 2011.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

*de persoon die verklaart te heten (H. K.)
geboren te (...), op (in) (...)
en van nationaliteit te zijn : Armenië (Rep.)*

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

Reden van de beslissing :

Op 16/08/2010 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 15 (vijftien) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verwerende partij werpt de exceptie van gebrek aan belang op, daar een eventuele schorsing of nietigverklaring van de thans bestreden beslissing niets afdoet aan de illegale verblijfstoestand van de verzoekende partij.

2.1.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13 quinquies betekend.”

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat bij beslissing van 19 maart 2010 van de Commissaris-generaal de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd werden. Verzoeker stelde tegen de desbetreffende beslissing beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 12 augustus 2010 met nummer 47 230 weigert de Raad voor Vreemde-

lingenbetwistingen zowel de toekenning van de vluchtelingenstatus als van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet anders dan in uitvoering van artikel 75, § 2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoekende partij noch als vluchteling heeft erkend, noch de subsidiaire beschermingsstatus heeft verleend, het bevel te geven om het grondgebied te verlaten. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij geen nut opleveren.

De exceptie van de verwerende partij is in de aangegeven mate gegrond.

2.2. Het betoog van de verzoekende partij waarbij ze een vermeende schending aanvoert van *“het art. 62 Vreemdelingenwet - motiveringsverplichting ;Schending van de art. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; Schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van de zorgvuldigheidsverplichting ; Vernederende behandeling in de zin van art. 3 E.V.R.M.; Manifeste beoordelingsfout. “doet geen afbreuk aan de onder het punt 2.1.2. gedane vaststelling.*

Ten eerste geeft de bestreden beslissing duidelijk de feitelijke en juridische grondslag weer. De bestreden beslissing wijst erop dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten nu hij niet in het bezit is van een geldig paspoort met een geldig visum en maakt melding van de toepasselijke rechtsregel met name artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet niet in welke andere individuele beoordeling van de situatie van verzoeker had moeten gemaakt worden.

Waar verzoeker in tweede instantie voorhoudt dat bij een uitwijzing zijn leven in gevaar zal komen, en hij verwijst naar zijn medische toestand en naar de kritiek die hij uit ten overstaan van de beslissing die zijn aanvraag om machtiging tot verblijf gegrond op artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond verklaart, kan de Raad enkel vaststellen dat het gevaar voor zijn leven een loutere bewering is die niet in het minst door een concreet gegeven wordt gestaafd. Bovendien heeft de Raad bij arrest van 15 april 2011 met nummer 59 851 het door verzoeker aangetekend beroep tegen de beslissing die de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond verklaard, afgewezen.

De stelling van verzoeker dat artikel 3 EVRM geschonden is omdat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat hij riskeert ernstig ziek te worden en zelfs te sterven bij gebrek aan een gepaste behandeling in zijn land van herkomst is niet bewezen en wordt evenmin door een concreet element aangetoond. Evenmin is deze stelling gevolgd in voornoemd arrest van de Raad.

Bovendien hebben zowel de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de verzoekende partij de subsidiaire bescherming geweigerd. Artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat ernstige schade bestaat uit a) doodstraf of executie, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst of c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Vermits deze bepaling de bewoordingen van het door verzoeker opgeworpen artikel 3 van het EVRM herneemt, werd reeds geoordeeld dat verzoeker geen schending van artikel 3 van het EVRM heeft aangetoond.

Waar verzoeker voorhoudt dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden laat hij na in concreto uiteen te zetten op welke wijze het bestuur onzorgvuldig is geweest en beperkt hij zijn betoog tot algemene en theoretische beschouwingen derwijze dat dit onderdeel onontvankelijk is. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618), wat in casu ontbreekt.

Het beroep is onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien april tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN